

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

Peer-Reviewed | Open Access | Crossref | Google Scholar
SJIF Impact Factor 3.5 | Multidisciplinary

Article DOI: <https://doi.org/10.63300/tm12022026.09>

Nouns for childhood in Tholkaapiam and Kambar's authoring of the word "kuzhandhai"

T. THIRUMARAN M.A., M.PHIL(Ph.D.), ^{1*},

Assistant Professor, Department of Language, Cultural and Humanities,
SRM Institute of Science and Technology, Ramapuram, Chennai-600089.

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-5085-7326>

*Correspondence: thirumat3@srmist.edu.in. Tel: 9094008902.

Article Info

Received on 27-June-2026, Revised on 29-June-2026, Accepted on 29-June-2026, Published on 01-July-2026

ABSTRACT

Language is the assemblage of words. Language is the general term we use, to refer an organised collection of words. When referring to a language as an ancient language, it would also mean that words constituting the language are also ancient. Thus, "Thamizh", a preeminent language, acknowledged as an ancient language constitutes words of ancient origin. "Thamizh" words commonly used by people in conversations are referred as of common words and those used by scholars in literature are poetic words. However, there are, in "Thamizh", innumerable poetic words, which gained popularity and usage among the people and have been deemed common words. One such word is "kuzhandhai". "kuzhandhai" is a noun meaning child. It is the purpose of this paper to research and present with validation, when and in which period this word originated in literature, who started the usage and the nouns which were used in literature prior to it to denote a child and as to how the word "kuzhandhai" was handled in literature subsequent to its origin.

KEYWORDS: *Kamban, Ramayanam, Tholkappiyam, Sangailakkiyam, Sol, Kuzhandhai.*

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

தொல்காப்பிய இளமைப் பெயர்களும், கம்பரின் 'குழந்தை' என்ற சொற்படைப்பும்

*த. திருமாறன், எம்.ஏ., எம்.பில். (பி.எச்.டி.), உதவிப் பேராசிரியர்,
மொழி, பண்பாடு மற்றும் சமுதாயம்- துறை, எஸ்.ஆர்.எம். அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பவியல்,
நிறுவனம், இராமபுரம், சென்னை-600089.

மின்னஞ்சல் : thirumat3@srmist.edu.in, அலைபேசி: 9094008902.

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

மொழி என்பது பல சொற்களின் கூட்டமைப்பு. பல சொற்களின் தொகுதியைத் தான், நாம் மொழி என்று பொதுப் பெயரிட்டு அழைக்கிறோம். ஒரு மொழியைப் பழமையான மொழி என்று குறிப்பிடும் போது அதன் சொற்களைப் பழமையானது என்று குறிப்பதாகத்தான் பொருள். அவ்வாறு பழமையான சொற்களால் உலகின் மிகப்பழமையான மொழி என்ற அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருக்கும் மூத்த மொழி தமிழ். தமிழில் சொற்களை உலக வழக்கு, செய்யுள் வழக்கு என்று இரண்டாகக் குறிப்பிடுவர், பொது மக்கள் பேசும் சொற்களை உலக வழக்கு என்றும், அறிஞர்கள் இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தும் சொற்களைச் செய்யுள் வழக்கு என்றும் சுட்டுவர். ஆனால் தமிழில் செய்யுள் வழக்காகத் தோன்றி, உலக வழக்கு பெற்று, பொது மக்களிடம் நிலைபெற்ற சொற்கள் ஏராளம். அவற்றுள் ஒன்றுதான் 'குழந்தை' எனும் சொல். 'குழந்தை' எனும் சொல் ஓர் இளமைப் பெயர்ச்சொல். இச்சொல் எப்போது, எந்தக் கால இலக்கியத்தில் தோன்றியது, யார் முதலில் பயன்படுத்தியது, இச்சொல் தோன்றுவதற்கு முன்பதாக இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்ட இளமைப் பெயர்கள் என்ன?. இச்சொல் தோன்றியதற்குப் பிறகு இலக்கியங்களில் இதன் பயன்பாடு என்ன என்று பல்வேறு நிலைகளில் 'குழந்தை' எனும் சொல்லைத் தக்க சான்றுகளின்வழி ஆய்வதே இக்கட்டுரை.

மூன்றுரை:

தமிழில் காலந்தோறும் நிறைய சொற்கள் அழிந்தும், திரிந்தும், தோன்றியும் உள்ளன. இவ்வாறு, சொற்கள் காலந்தோறும் அடையும் மாற்றங்களுக்குச் சான்று பகர்வன தமிழில் நமக்கு கிடைத்துள்ள இலக்கிய இலக்கணப் பனுவல்கள். இலக்கணங்களைக் காட்டிலும் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் உருவான இலக்கியங்களை வைத்தே நாம் மேற்சொன்ன அழிதல், திரிதல், தோன்றல் ஆகிய சொற்களின் மூன்று நிலைகளையும் கூர்மையாக ஆராய இயலும். அவ்வாறான ஆராய்ச்சிக்கு மிகவும் ஏற்ற தமிழ் இலக்கியங்களுள் தலையாயது கம்பராமாயணம்.

வழக்கொழிந்த பழந்தமிழ்ச் சொற்களை மீட்டுத் தருதலையும், புழக்கத்தில் உள்ள சொற்களைப் பயன்படுத்துவதையும், தானே புதிய சொற்களை உருவாக்குதலையும் கம்பர் தன் காப்பியத்தின்வழி செய்துள்ளார். அவற்றில், கம்பரே உருவாக்கிய சொற்கள் ஈண்டு நோக்கத்தக்கன. ஏனெனில், கம்பர் தன் காப்பியத்தின்வழி உருவாக்கிய சொற்களுள் சில இன்று இலக்கியப் பயன்பாட்டையும் தாண்டி, பொது மக்களின் அன்றாடப் பயன்பாட்டிலும் வழங்கப்படுகிறது. இது வியப்புக்குரியது. அவ்வாறு கம்பர் உருவாக்கி, இன்றும் பொதுமக்களின் அன்றாட வாழ்வில் புழக்கத்தில் உள்ள சொற்களில் ஒன்று 'குழந்தை' என்பதாகும்.

தொல்காப்பியம் கூறும் இளமைப் பெயர்கள்:

குழந்தை என்ற சொல் தற்கால மக்களின் சமகால வாழ்வோடு ஒன்றிய ஒரு புழங்குச் சொல். இச்சொல் மட்டுமன்றி மழலை, சேய், குழவி, மகவு, ஆகிய சொற்களும் தமிழில் குழந்தைகளைக் குறிக்கும் அல்லது குழந்தை என்ற சொல்லோடு தொடர்புடைய வேறுச் சொற்கள் ஆகும். ஆனால் இவற்றுள் குழந்தை, என்ற சொல் தவிர ஏனைய சொற்கள் வழக்கொழிந்து மக்களின் பேச்சு வழக்கில் இன்று பயன்படுத்தப்படுவது இல்லை. இச்சொல்லைத் தவிர மற்ற சொற்கள் இலக்கியச் சொற்களாகவே இன்று காணக்கிடைக்கின்றன. மேற்குறித்தச் சொற்கள் மனிதர்கள் தாம் ஈன்ற குழந்தைகளைச் சுட்ட அல்லது குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் சொற்கள். இவற்றை, தொல்காப்பியம் இளமைப் பெயர்கள் என்று குறிக்கிறது. இவை போன்ற இளமைப் பெயர்கள் மனிதர்களுக்கு மட்டுமின்றி ஏனைய உயிர்களுக்கும் தமிழில் வழங்கப்படுவதைத் தொல்காப்பியத்தின் வழி அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியம் தம் மரபியலில் உயிர்களின் இளமைப் பெயர்களை வகுக்குமிடத்து அவற்றை ஒன்பதாகச் சுட்டுகிறது.

மாற்றரும் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பின்

பார்ப்பும், பறழும், குட்டியும், குருளையும்,

கன்றும், பிள்ளையும், மகவும், மறியும் என்று

ஒன்பதும் குழவியொடு இளமைப் பெயரே

(தொல்: பொருள்: மரபி: 1)

“மாற்றுவதற்கு இயலாத அருமைப்பாடு வாய்ந்த சிறப்பினை உடையது மரபின் இயலாகும். அம்மரபை ஒட்டிக் கூறப்படும் பார்ப்பு, பறழ், குட்டி, குருளை, கன்று, பிள்ளை, மகவு, மறி என்னும் எட்டோடு குழவி என்னும் ஒன்றைக் கூட்ட வரும் பெயர்கள் ஒன்பதாகும். இவ்வொன்பதும் உயிரினங்களின் இளமை குறித்து வழங்கும் பெயர்களாகும்”¹ என்பது இந்நூற்பாவின் செய்தி.

தொடர்ந்து இளமைப் பெயர்களைப் பற்றி விளக்கும் தொல்காப்பியம், இவற்றுள் மனிதர்களுக்கு மட்டும் பொருந்தும் இளமைப் பெயர்களை எடுத்துக்காட்டுமிடத்து.

குழவியும் மகவும் ஆயிரண்டு அல்லவை

கீழவ அல்ல மக்கள் கண்ணே.

(தொல்: பொருள்: மரபி: 23)

எனக் குறிக்கிறது. "பார்ப்பு முதலிய ஒன்பது பெயர்களுள் குழவி, மகவு என்னும் இரு பெயர்களை அன்றி ஏனைய பெயர்கள் மக்களுக்கு உரியனவாக வழங்கப் பெறா"ⁱⁱ. இதனால், குழவி, மகவு ஆகிய இரண்டு சொற்கள் மட்டுமே மனிதர்கள் ஈனும் உயிர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் இளமைப் பெயர்கள் என்பது புலப்படும். எனவே தொல்காப்பியத்தின்படி குழவி, மகவு என்ற இரண்டு சொற்களே மனிதர்களின் இளமைப் பெயர்களாகச் சுட்டப்படுவன என்பதும், அக்காலம் வரையில் 'குழந்தை' என்ற இளமைப் பெயர் அல்லது சொல் உருவாகவில்லை என்பதும் தெளிவாகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் காணலாகும் இளமைப் பெயர்கள்:

தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றி சங்க நூல்களை ஆயுங்கால், மனிதர்கள் ஈனும் உயிர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் இளமைப் பெயர்களான மகவு, குழவி ஆகிய சொற்கள் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு முழுமைக்கும் அதே முறையிலேயே ஆளப்பட்டுள்ளது.

சான்று:

குழவி:

1) தாய் முலை தழுவிய குழவி போலவும் (பட்டின. 96)

இது "தாய் முலையைத் தழுவிய குழந்தை போல"ⁱⁱⁱ என உவமித்து கூறுமிடத்தில் குழவி என்ற சொல் ஆளப்பட்டுள்ளது.

2) ஈன்றோள் நீத்த குழவி போல (புறம். 230/7)

"பெற்றவளை நீத்த குழந்தையைப் போல"^{iv} என்று குறிக்கும் இடத்தில் குழவி என்னும் இளமைப் பெயர் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மகவு:

1) தையலவரொடும் தந்தாரவரொடும்

கைம்_மகவோடும் காதலவரொடும் (பரி. 15/47)

இச்சங்கப் பாடலில் இன்று மக்கள் வழக்கில் 'கைக் குழந்தை' என்று சொல்லும் அதே பொருளில்

'கை மகவு' என்பது ஆளப்பட்டுள்ளது.

2) ஈத்து இலை வேய்ந்த எய் புற குரம்பை

மான் தோல் பள்ளி மகவொடு முடங்கி (பெரும். 89)

இவ்வரியாவது, "சமீபத்தில் குழந்தை பெற்ற எயினப்பெண் குழந்தையோடு மான்தோல் விரிப்பில் படுத்திருந்தால்"^v

சங்க இலக்கியச் சொல் அடைவின்படி, சங்க நூல்கள் முழுதும் மகவு என்னும் சொல் 5 இடங்களிலும், குழவி என்னும் சொல் 47 இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. விலங்குகள், பறவைகள் போன்ற பிற உயிர்களைக் குறிக்கும் இளமைப் பெயர்களாகவும், மனிதர்களைக்குறிக்கும் இளமைப் பெயர்களாகவும் இவ்விரு சொற்களும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. ஆயின், வேறெங்கும் சங்க நூல்களில் குழந்தை என்ற இளமைப் பெயர் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்பது இங்ஙனம் நிறுவப்படுகிறது. எனவே சங்க காலத்தில் குழந்தை என்ற சொல் உருவாகவில்லை என்பதும் சான்றுகளின்வழி இவ்விடம் நிறுவப்படுகிறது

பிற இலக்கியங்களில் குழந்தை எனும் இளமைப் பெயர்:

சங்க இலக்கியங்கள் தவிர, பிற இலக்கியங்களில் ஆயுங்கால் மற்ற இலக்கியங்களிலும் குழவி, மகவு ஆகிய சொற்களே மனிதர் ஈனும் உயிர்களைக் குறிக்கும் இடங்களில் இளமைப் பெயர்களாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவக சிந்தமணி, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, பக்தி இலக்கியங்கள் போன்ற அனைத்திலும் இவ்விரு சொற்களே இளமைப் பெயர்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதிலும் மிகுதி குழவி என்ற சொல்லே இவ்விலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மகவு என்ற சொல் மணிமேகலை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தம் ஆகியவற்றில் பயன்படுத்தப்படவில்லை. பன்னிரு திருமுறைகளில் பெரியபுராணம் தவிர வேறு திருமுறைகள் எதிலும் பயன்படுத்தப்படவில்லை.

சான்று:

• சிலப்பதிகாரம்:

குழவி: பால் வாய் குழவி பயந்தனள் எடுத்து – (மது. 15/23)

மாற்றாள் குழவி விழ தன் குழவியும் கிணற்று – (மது. 21/18)

மூத்தோர் குழவி எனும் இவரை கைவிட்டு – (மது. 21/54)

ஆசுஇல் குழவி அதன் வடிவு ஆகி – (வஞ்சி. 30/79)

மகவு: வாழி அவன்-தன் வள நாடு மகவாய் வளர்க்கும் தாய் ஆகி – (புகார். 7/123)

மாலதி மாற்றாள் மகவுக்கு பால் அளிக்க – (புகார். 9/5)

மடிஅகத்து இட்டாள் மகவை இடியுண்ட – (புகார். 9/22)

• மணிமேகலை:

குழவி: ஈன்ற குழவி முகம் கண்டு இரங்கி – (மணி. 11/114)

தாய் இல் தூவா குழவி துயர் கேட்டு ஓர் – (மணி. 13/11)

குழவி எங்கிய கூ குரல் கேட்டு – (மணி. 13/17)

தாய் ஒழி குழவி போல கூஉம் – (மணி. 25/111)

• சீவக சிந்தமணி:

குழவி: தாய் முலை தழுவிய குழவி போலவும் – (சிந்தா. 1 100)

தாய் இலா குழவி போல சா துயர் எய்துகின்றேன் – (சிந்தா.7 1581/1)

குழவியாய் பிறந்து வெய்யோன் குமரனாய் முறுகி இப்பால் – (சிந்தா. 6 1503/1)

மகவு: இது மகவு அழியின் வாழேன் இறப்பல் யான் - (சிந்தா. 4 1124/3)

• பதினெண்கீழ்க்கணக்கு:

குழவி: தாய் முலை பால் நோக்கி வாழும் குழவிகள் – (நான்மணி. 26/2)

தாய் முலை உண்ணா குழவியும் சேய் மரபின் – (திரி. 84/2)

மலைத்து அழுது உண்ணா குழவியை தாயர்

அலைத்து பால் பெய்துவிடல் – (பழ. 212/3)

• பக்தி இலக்கியம்:

குழவி: மாதா உதரத்தில் வந்த குழவிக் கே – (திருமந். 481/4)

வாய்ந்த குழவியாய் வாள் அரக்கன் ஏய்ந்த – (நாலாயி. 2358/2)

மகவு: மகவு இலாமையின் மகிழ் மனை வாழ்க்கையின் மருண்டு – (பெரிய.6.வம்பறா.1 1039/4)

மேற்குறித்த சான்றுகளின்படி சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்ட இலக்கியங்களும், தொல்காப்பியத்தின்வழி நின்று, மனிதர் ஈனும் உயிர்களைக் குறிக்கும் இடங்களில் இளமைப் பெயர்களாகக் குழவி, மகவு ஆகிய இரண்டு சொற்களையே பயன்படுத்தியுள்ளன என்பது இங்ஙனம் நிறுவப்படுகிறது. மேலும், இச்சான்றுகளின்வழி சிலப்பதிகாரக் காலத்திற்குப் பின் தோன்றிய இலக்கியங்களில் குழவி என்ற சொல்லே அதிகம் ஆளப்பட்டுள்ளது என்பதும், மகவு என்ற சொற்பயன்பாடு குறைந்துள்ளது என்பதும், சில இலக்கியங்களில் மகவு என்ற சொல்லே இளமைப் பெயராகப் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்பதும் இங்ஙனம் நிறுவப்படுகிறது. இச்சான்றுகளின் அடிப்படையில் குழந்தை என்ற சொற்பயன்பாடு இவ்விலக்கியங்களிலும் இல்லை என்பதும் தக்கச் சான்றுகளின்வழி இங்கே நிறுவப்படுகிறது.

கம்பராமாயணத்தில் குழவி, மகவு எனும் இளமைப் பெயர்கள்:

கம்பர் எழுதிய இராமாயணக் காப்பியத்தை மேற்குறித்த இலக்கியங்களின் வரிசையில் ஆயுங்கால். அவ்விலக்கியங்களைப் போலவே மனிதரின் இளமைப் பெயர்களைக் குறிக்கும் இடங்களில் கம்பர் குழவி, மகவு ஆகிய தொல்காப்பிய இளமைப் பெயர்ச்சொற்களைத் தன் காப்பியத்தில் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

(எ.கா.)

குழவி: செய்மறந்தன புனல் சிவந்த வாய்ச்சியர்

கைமறந்தன பசும் குழவி காந்துளரி

நெய்மறந்தன நெறி அறிஞர் யாவரும்

மெய்மறந்தனர் ஒலி மறந்த வேதமே - (கம்ப. 1811)

இப்பாடலில் "சிவந்த வாய்ச்சியர் கைமறந்தன பசும் குழவி" என்ற தொடரின் பொருளை நோக்கின் "சிவந்த வாயையுடைய பெண்டிர் கைகள் பசுமையான குழந்தைகளை எடுத்தலை மறந்துவிட்டன"^{vi} எனக் குறிக்குமிடத்தில் குழவி என்ற இளமைப் பெயர்ச் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மகவு: தகவும் மிகு தவமும் இவை தழுவ உயர் கொழுநர்

முகமும் அவர் அருளும் நுகர்கிலர்கள் துயர் முடுக

அகவும் இள மயில்கள் உயிர் அலசியன அனையார்

மகவு முலை வருட இள மகளிர்கள் துயின்றார் - (கம்ப. 1854)

இப்பாடலில், "மகவு முலை வருட இள மகளிர் துயின்றார்" என்ற வரியின் பொருளை நோக்கின் "இளம் பெண்கள்... குழந்தைகள் பசித்துப் பால்வேண்டித் தனத்தைப் பற்றவும் உறங்கினர்"^{vii} என்று கூறுமிடத்தில் மகவு என்ற இளமைப் பெயர்ச் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

கம்பராமாயணத்தில், குழவி என்ற இளமைப் பெயர்ச் சொல் 8 இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மகவு என்ற இளமைப் பெயர்ச் சொல் 19 இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் குழவி என்ற சொல் மனிதர் ஈனும் உயிரின் இளமைப் பெயராகக் குறிக்கப்பெறும் இடங்கள் 2 ஆகும். மகவு என்ற சொல் மனிதர் ஈனும் உயிரின் இளமைப் பெயராகக் குறிக்கப்பெறும் இடங்கள் 18 ஆகும்.

சான்று:

குழவி: கைம் மறந்தன பசும் குழவி காந்துளரி - (கம்ப. 1811/2)

குழவியை தொழுவன் அன்பால் குறைவு அற நிறைக என்றே - (கம்ப. பால. மிகை. 13/4)

மகவு: வால் அறிவற்கு அதிதிக்கு ஒரு மகவு ஆய் - (கம்ப. 413/2)

மனு வென்ற நீதியான் மகவு இன்றி வருந்துவான் - (கம்ப. 650/4)
அன்னவன் மகவு இலாது அயரும் சிந்தையான் - (கம்ப. பால.மிகை.7 20/1)
என்று கூறலும் மகவு உனக்கு அளித்தனம் இனி நீ - (கம்ப. பால. மிகை:9 26/1)
மகவு முலை வருட இள மகளிர்கள் துயின்றார் - (கம்ப. 1854/4)
சாவாதவரும் உளரோ தண்டா மகவு உண்டு என்றே - (கம்ப. அயோ.மிகை.4 86/2)
மருங்கின்-மேல் ஒரு மகவு கொண்டு ஒரு தனி மகவை - (கம்ப. 5976/1)
அரும் கையால் பற்றி மற்றொரு மகவு பின் அரற்ற - (கம்ப. 5976/2)
முன்னமும் மகவாய் வந்த மூவரில் ஒருவன் போனான் - (கம்ப. 3305/1)
தொட்டிலும் இழந்தன மகவும் சோரவே - (கம்ப. 1805/4)
வாட்டம் மா தவத்து உணர்ந்து அவள் வயிற்று உறு மகவை - (கம்ப. பால.மிகை.9
27/2)

கண்ணுள் மணி போல் மகவை இழந்தும் உயிர் காதலியா - (கம்ப. 1690/1)
ஏவா மகவை பிரிந்து இன்று எம் போல் இடர் உற்றனை நீ - (கம்ப. 1691/3)
வாள் நுதல் கொடிச்சி மாதர் மகவோடு தவமும்-மாதோ - (கம்ப. 849/4)
மைந்தன் வரவே நோக்கும் வளர் மாதவர்-பால் மகவோடு- (கம்ப. 1684/1)
மாது அவள் உயிர்த்த மகவோர் இருவர் வாச - (கம்ப. கிட்.மிகை: 61/1)

சிலப்பதிகாரக் காலத்திற்குப் பிறகு இலக்கியங்களில் குழவி என்ற சொல் மிகுதியாகவும், மகவு என்ற சொல் குறைவாகவும், சில இலக்கியங்களில் அச்சொல் முற்றிலும் இல்லாமல் போன நிலையோடு, கம்பராமாயணத்தின் மேற்குறித்த சான்றுகளை ஒப்பிட்டு நோக்கின், முந்தைய மரபிற்கு நேர் எதிர்மறையாக உள்ளதைக் காணமுடிகிறது. கம்பராமாயணத்தில் மகவு என்ற சொல் அதிகமாகவும் குழவி என்ற சொல் மிகக் குறைவாகவுமே இளமைப் பெயர்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது வியப்புக்குரியது.

கம்பன் படைத்த குழந்தை என்னும் இளமைப் பெயர்:

தொல்காப்பியம் குழவும், மகவும் மக்களுக்குரிய இளமைப் பெயர்கள் எனச் சுட்டியது தொடங்கி அனைத்து இலக்கியங்களிலும் அவ்விளமைப் பெயர்களே காணப்படுகின்றன. கம்பருக்கு முன் தோன்றிய இலக்கியங்கள் வரையிலும் இவ்விருச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளனவே தவிர புதிய இளமைப் பெயர்கள் அல்லது சொற்கள் பயன்படுத்தப்படவில்லை. கம்பர் தம் இலக்கியத்தில் மட்டும் இந்தத் தொடர்ச்சி சற்றே மாற்றம் பெறுகிறது. தனக்கு முந்தைய இலக்கியங்களைப் போல் அல்லாமல் குழவி, மகவு ஆகிய இளமைப் பெயர்சொற்களோடு 'குழந்தை' என்ற மூன்றாவது

சொல்லையும் பயன்படுத்தும் கம்பர் இலக்கிய வழக்கிற்கு ஒரு புதிய சொல்லைப் படைத்துத் தருகிறார்.

சுந்தரக் காண்டத்தில் குழந்தை எனும் சொற்பயன்பாடு இரண்டு இடங்களில் வருகின்றது. அச்சொல் முதலாவது இடத்தில் இளமை என்ற பொருளிலும், இரண்டாவது இடத்தில் மனிதரைக் குறிக்கும் இளமைப் பெயர்ச் சொல்லாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சான்று:

1) குழந்தை: குழந்தை வெண்மதி குடுமியின் நெடுவரை குலுக்கிய குல தோளை

கழிந்து புக்குஇடை கரந்தன அனங்கன் வெம் கடும் கணை பல பாய
உழந்த வெம்சமத்து உயர் திசை யானையின் ஒளி மருப்பு உற்று இற்ற
பழம் தழும்பினுக்கு இடைஇடையே சில பசும் புண்கள் அசம்பு ஊற - (கம்ப.

5043)

இப்பாடலின் இராவணனின் திறத்தைக் குறிக்குமிடத்தில் “குழந்தை வெண்மதி குடுமியின் நெடுவரை குலுக்கிய குல தோளை” என்ற வரி இடம் பெறுகிறது இதற்கு இளமையான, வெண்மையான பிறைச்சந்திரனைத் தன் தலையில் சூடியிருக்கும் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற பெரிய கயிலாயமலையை அசைக்க முற்பட்ட இருபது தோள்கள்^{viii} என்பது பொருள். எனவே இவ்விடத்தில் ‘இளமையான’ என்ற பொருளில் ‘குழந்தை’ என்ற சொல் ஆளப்பட்டுள்ளது.

2) குழந்தை: இழந்த மணி புற்று அரவு எதிர்த்தது எனல் ஆனாள்

பழம் தனம் இழந்தன படைத்தவரை ஒத்தாள்
குழந்தையை உயிர்த்த மலடிக்கு உவமை கொண்டாள்
உழந்து விழி பெற்றது ஓர் உயிர் பொறையும் ஒத்தாள் - (கம்ப. 5292)

இப்பாடலின் “குழந்தையை உயிர்த்த மலடிக்கு உவமை கொண்டாள்” என்ற வரிக்கு “குழந்தையைப் பெற்றெடுத்த பிள்ளை இல்லாது இருந்தவளுக்கு ஒப்பாகப் பொருந்தினாள்”^{ix} என்பது பொருள். இப்பாடலில் தான் ‘குழந்தை’ எனும் ‘சொல் மனிதர் ஈனும் உயிரைக் குறிக்கும் இளமைப்பெயர்ச் சொல்லாக முதன் முதலாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இக்காப்பியத்தில் மட்டுமல்லாது தமிழ் இலக்கியங்களிலேயே இது தான் முதல் முறை எனல் வேண்டும்.

மேலும், இச்சொல்லை கம்பரே முதன்முதலாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பதற்குக் கூடுதல் சான்று பகர்வன திவாகரம் மற்றும் பிங்கல நிகண்டுகளாகும். தொல்காப்பியத்தில் இளமைப்பெயர்களாகக் குறிப்பிடப்படத் தொடங்கிய குழவி, மகவு. ஆகிய சொற்கள் திவாகர நிகண்டிலும் இளமைப் பெயராகவே குறிக்கப்பெறுகிறது.

சான்று:

குழவியும், மகவும், குட்டனும், பிள்ளையும்,

மழவும், சேயும், இளமைக்கு வகுத்தன .- (திவா.2 166/1)

இளமைக்கு உரியதாக திவாகரத்தால் சுட்டப்பெறும் மேற்சொன்ன ஆறு சொற்களில் குழவியும், மகவும் முதன்மை பெற்ற சொற்களாக இடம்பெற்றுள்ளன. இதில் 'குழந்தை' என்ற சொல் இடம் பெறவில்லை என்பது நோக்கத்தக்கது.

ஆனால், பிங்கல நிகண்டில் ஆடவர் வகை என்ற தொகுதியில் 'பிள்ளை பெயர்' என்று குறிப்பிடுமிடத்தில் குழந்தை என்ற சொல்லானது பதிவுபெற்றுள்ளது.

சான்று:

குழவியும், குழந்தையும், மகவும் பிள்ளை. - (பிங்.5 197)

எனவே, பிங்கலத்தால் குழவி, குழந்தை, மகவு ஆகிய சொற்களே மனிதரைக் குறிக்கும் பிள்ளை பெயர்களாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. இவ்விரண்டு நிகண்டுகளையும் ஒப்பு நோக்கின் "திவாகரத்தின் காலம் 8ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும்"^x. பிங்கலத்தின் காலம் 10ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். எனவே, 'குழந்தை' என்ற இளமைப் பெயர்ச் சொல் இவ்விரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு இடைத் தோன்றியே இலக்கியப் புழக்கம் பெற்றிருக்க வேண்டும். அறிஞர்கள், கம்பராமாயணம் 9ஆம் நூற்றாண்டினது என்பர். எனவே திவாகரத்திற்கும் பிங்கலத்திற்கும் இடைப்பட்டது கம்பராமாயணம் என்பது வெளிப்படாது. ஆகவே திவாகரம் உட்பட கம்பராமாயணத்திற்கு முன்தோன்றிய 9ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட இலக்கியங்களில் 'குழந்தை' என்ற சொல் இல்லை என்பதும். கம்பர் 'குழந்தை' என்ற சொல்லைத் தம் காப்பியத்தில் பயன்படுத்திய பிறகே அது பிங்கலம் போன்ற கம்பருக்கு பிற்பட்ட நூல்களில் பதிவுபெறத்தொடங்கியது என்பதும் வெளிப்படாது.

எனவே, 'குழந்தை' என்னும் மனிதரைக் குறிக்கும் இளமைப் பெயர்ச்சொல், முந்தைய இலக்கியங்களில் காணப்படாமையாலும், கம்பராமாயணத்தில் மட்டுமே இச்சொல் முதன்முதலில் இலக்கியப் பயன்பாடு பெற்றுள்ளது என்பது மேற்குறித்த சான்றுகளின் வழி நிறுவப்படுவதாலும், இச்சொல்லைப் படைத்தவர் கம்பரே என்பது இங்ஙனம் நிறுவப்படுகிறது.

கம்பராமாயணத்திற்குப் பின் தோன்றிய இலக்கியங்களில் குழந்தை எனும் சொல்:

கம்பருக்குப் பின் தோன்றிய இலக்கியங்களில் குழந்தை எனும் சொல் பரவலாய், இளமைப்பெயராகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. திருப்புகழ், சீறாப்புராணம், திருவருட்பா தொடங்கி பாரதியார் பாடல்கள் வரை நீண்ட தொடர்ச்சி உடைய இலக்கியப் பயன்பாட்டை இச்சொல் பெற்றுள்ளது.

சான்று:

• **திருப்புக்கம்:**

கடையில் வந்து உதித்து குழந்தை வடிவாகி - (திருப். 9/2)

உற்பன மொழி உரை செய் குழந்தை குருநாதா - (திருப். 176/6)

நீலனாக ஓடி வந்த சூரை வேறுவேறு கண்ட நீதன் ஆனது ஓர் குழந்தை பெருமாளே - (திருப். 1169/8)

திரு குழந்தையும் என அவர் வழிபடு குருக்களின் திறம் என வரு பெரியவ - (திருப். 7/15)

தயங்க நின்று மொஞ்சிமொஞ்சி என்று அழும் குழந்தையோடு - (திருப். 97/1)

• **சீறாப்புராணம்:**

கூறு மென் கரும்பே நின்றன் வயிற்று உறு குழந்தை - (சீறா. 200/2)

உங்கள்-தம் மனைக்கு உளது ஒரு குழந்தை நும் உயிர் போல் - (சீறா. 442/1)

இன்றி கேட்பது குழந்தை நீர் இயம்பும் என்று இசைத்தார் - (சீறா. 443/2)

கோதையீர் எனது உறு குல களிற்று ஒரு குழந்தை - (சீறா. 455/3)

கூற்று அடர்ந்த வேல் விழி எளியவள் இவள் குழந்தை - (சீறா. 463/3)

வரம் தரு குழந்தைக்கு ஒரு முலை பாலே வழங்கின படி அறிவதற்கே - (சீறா. 366/2)

எந்தவாறு யாம் உய்வது இ குழந்தையால் என்றார் - (சீறா. 329/4)

• **திருவருட்பா:**

பட்டு உண் மருங்கே நீ குழந்தை பருவம்-அதனின் முடித்தது என்றார் - (திருமுறை.2 1730/3)

ஓண் குழந்தையேனும் முலை உண்ணாதால் தண் குழைய - (திருமுறை.3 2001/2)

• **பாரதியார் பாடல்கள்:**

கூடி விளையாடு பாப்பா- ஒரு

குழந்தையை வையாதே பாப்பா - (பாரதி. பாப்பா: 1,2)

மேற்குறித்த இலக்கியச் சான்றுகளோடு மட்டும் நில்லாது இன்று சமகால இலக்கியங்களிலும், இலக்கியங்களைத்தாண்டி பொது மக்களின் பேச்சு வழக்கிலும் அன்றாடம் பயன்படுத்தப்படும் இளமைப் பெயர்ச்சொல்லாகக் 'குழந்தை' என்ற சொல் சிறப்புப் பெறுகிறது.

முடிவுரை:

தொல்காப்பியம் மற்றும் அதன்பின் தோன்றிய இலக்கியச் சான்றுகள் தொடங்கி தற்காலம் வரையிலும் மனிதர்களைக் குறிக்கும் இளமைப் பெயர்களை ஈண்டு நோக்கியதின் அடிப்படையில் குழவி, மகவு ஆகிய இரு சொற்களே 9ஆம் நூற்றாண்டு வரை இளமைப் பெயர்ச்சொல்லாகப் பதிவுபெற்றுள்ளது என்பது இவ்வாய்வின்வழி நிறுவப்படுகிறது. சங்க இலக்கியம் தொட்டு,

சிலப்பதிகாரம் வரையில் இலக்கியங்களில் குழவி, மகவு என்ற இரண்டு சொற்களே அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதும், சிலப்பதிகார காலத்திற்குப் பிறகு அந்நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டு 'குழவி' என்ற சொல் மிகுதிப் பயன்பாடு பெற்றது என்பதும் 'மகவு' என்ற சொல்லின் பயன்பாடு குறைந்தது என்பதும், சில இலக்கியங்களில் 'மகவு' என்ற சொல்லே ஆளப்படவில்லை என்பதும் தக்க சான்றுகளின் வழி இவ்வாய்வில் நிறுவப்படுகிறது.

'குழவி, மகவு' என்ற சொற்களின் பயன்பாட்டைக் கம்பராமாயணத்தின்வழி நின்று ஆய்ந்ததில், குழவி என்ற இளமைப் பெயர்ச்சொல்லைக் காட்டிலும் மகவு என்ற இளமைப் பெயர்ச் சொல்லே அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதும், இது கம்பராமாயணத்திற்கு முந்தைய இலக்கியங்களின் நிலைக்கு நேர் எதிரானது என்பதும் தக்க சான்றுகளின்வழி நிறுவப்படுகிறது. கம்பரே முதன்முதலாக 'குழந்தை' என்ற மனிதரைக் குறிக்கும் புதியதோர் இளமைப் பெயர்ச்சொல்லைப் படைத்துப் பயன்படுத்தினார் என்பதையும், அதுவே, பிற்கால இலக்கியங்களில் பரவி நிலைத்தது என்பதையும் உரிய இலக்கியச் சான்றுகளின்வழி இவ்வாய்வு நிறுவுகிறது.

குறிப்புகள்:

- ⁱ திருஞானசம்பந்தம்,ச., தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், கதிர் பதிப்பகம், திருவையாறு, 2018.
- ⁱⁱ வெள்ளைவாரணன்,க., தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்: மரபியல் உரைவளம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, 1994.
- ⁱⁱⁱ தமிழண்ணல்., அண்ணாமலை.சுப., பத்துப்பாட்டு, கோவிலூர் மடாலயம்., கோவிலூர், 2003.
- ^{iv} இளங்குமரன். இரா., புறநானூறு, கோவிலூர் மடாலயம்., கோவிலூர், 2003.
- ^v தமிழண்ணல்., அண்ணாமலை.சுப., பத்துப்பாட்டு, கோவிலூர் மடாலயம்., கோவிலூர், 2003.
- ^{vi} இராமாயணம் அயேத்தியா காண்டம் (முதற் பகுதி), அண்ணாமலைப் பல்கலை கழகம், சிதம்பரம், 1959.
- ^{vii} இராமாயணம் அயேத்தியா காண்டம் (முதற் பகுதி), அண்ணாமலைப் பல்கலை கழகம், சிதம்பரம், 1959.
- ^{viii} பழனியப்பன்.பழ., கம்பராமாயணம் சுந்தரகாண்டம், வானதி பதிப்பகம், சென்னை, 2007.
- ^{ix} கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யர்.வை.மு., கம்பராமாயணம் சுந்தரகாண்டம், சென்னை, 1939.
- ^x சுந்தர சண்முகன்., தமிழ் அகராதிக்கலை, சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை, 2014.

Reference:

- [1]. Thirugnanasambandham. S., Tholkappiyam Porulathikaram, Kathir Pathippagam, Thiruvaiyaru, 2018
- [2]. Vellaivaranan. K., Tholkappiyam Porulathikaram: Marabiyal Uraivalam, Madurai Kamaraj University, Madurai, 1994.
- [3]. Thamizhannal., Annamalai.S. Pathupattu, Kovilur Madalayam, Kovilur, 2003.
- [4]. Ilangumaran. R., Purananooru, Kovilur Madalayam, Kovilur, 2003.
- [5]. Thamizhannal., Annamalai.S. Pathupattu, Kovilur Madalayam, Kovilur, 2003.
- [6]. Ramayanam Ayodhya kaandam (1st vol), Annamalai University, Chidambaram, 1959.
- [7]. Ramayanam Ayodhya kaandam (1st vol), Annamalai University, Chidambaram, 1959.
- [8]. Pazhaniyappan. P., Kamba Ramayanam Sundara Kaandam, Vanathi Pathippagam, Chennai, 2007.
- [9]. Gopalakrishnamachariyar.V.M., Kamba Ramayanam Sundara Kaandam, Chennai, 1939.
- [10]. Sundara Shanmugan., Tamil Agarathikalai, Sandhya Publication, Chennai, 2014.